

ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 8 ГОДИНА XIX 2010 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

В БРОЯ

Иван Мирчев
Николов

РЕЗУЛТАТИТЕ НА
БЛАГОДАТА

Четете на стр. 3

Мирослав Митев

МОЕТО
АЛТЕРНАТИВНО АЗ

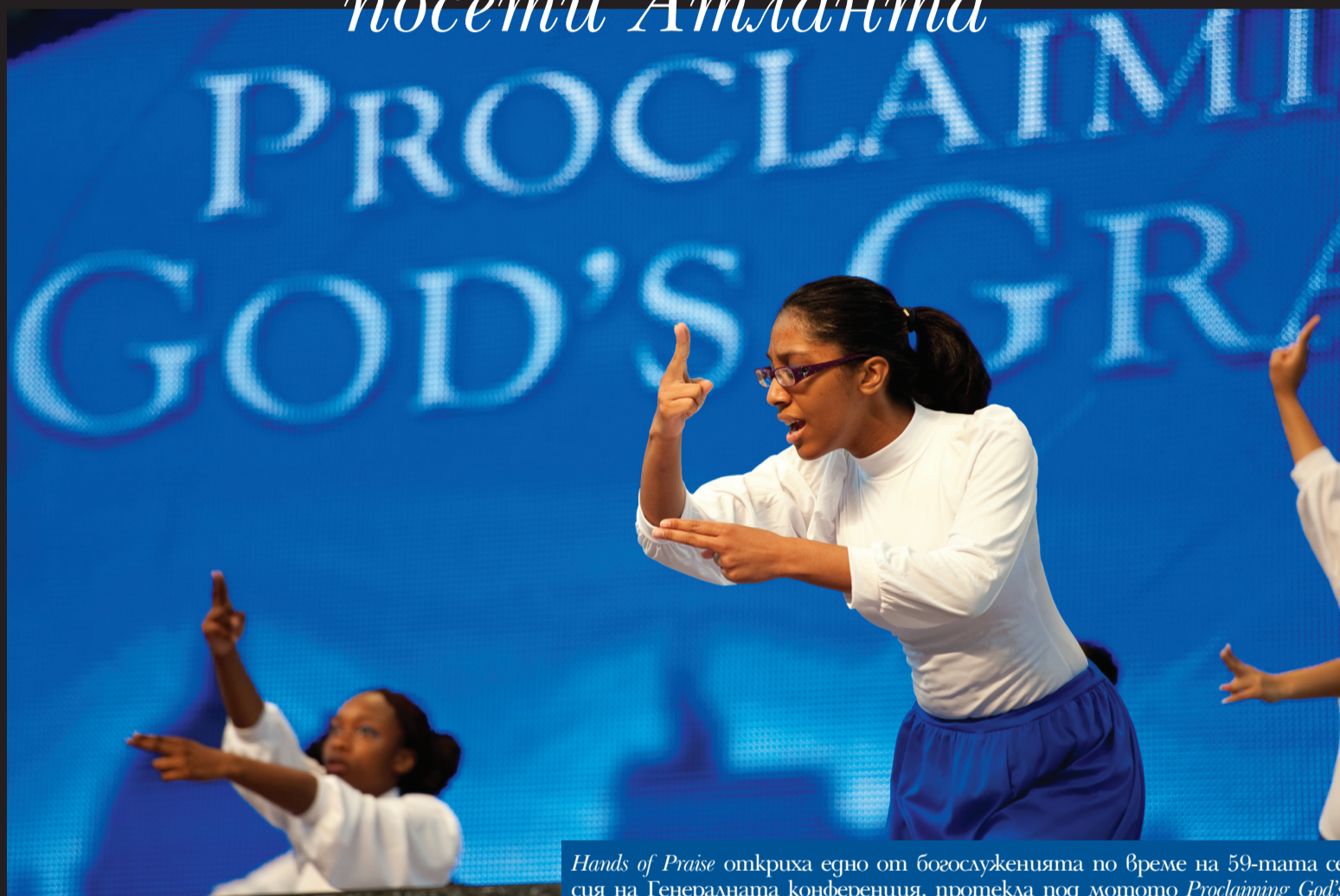
Четете на стр. 4

ЛЕТНИТЕ ЛАГЕРИ
НАВЪРШИХА 10
ГОДИНИ

Четете на стр. 8

Благодатта посети Атланта

Hands of Praise откриха едно от богослуженията по време на 59-тата сесия на Генералната конференция, протекла под мотото *Proclaiming God's Grace* („Да прогласим Божиата благодат“).

Обръщение на председателя на Евро-Африканската дивизия Бруно Верталие след Атланта

Заедно с хилядите делегати и десетките хиляди посетители адвентисти от целия свят, присъстващи в Атланта по време на сесията на Генералната конференция, вкусихме от благодатта на Господа. Празнувахме благодатта, възпявахме благодатта и я прогласявахме, както ни приканваше и темата, избрана за 59-тата сесия.

Благодарим на Бога, че ни въведе в тайната на Своята благодат!

Делегатите се изказваха върху общественозначими теми, като например насието върху жени и деца, и потвърдиха желанието си да направят всичко възможно, за да бъде то прекратено и по този начин да бъде защитен животът и личността на човека.

На този празник на благодатта бе изявена верността на основните учения на Църквата на адвентистите от седмия ден.

Като президент на Евро-Африканската дивизия аз акцентирам върху тези вярвания и се подписвам под тях. Радвам се заедно с вярващите, които имат тези убеждения, и моля Бог да живеят съобразно с тях в братска любов и вяра, в мира и единството на църквата, в надеждата,

в молитвата и в динамиката на свидетелстването, където всеки е ангажиран с християнската мисия.

Нека мирът и единството в църквата да растат. Нека Божието слово, което обичаме и от което черпим нашите вярвания, бъде източник на живот за църквата. Нека всеки неин член да бъде подкрепен за още един вярващ и никой да не смята, че няма място за него в църквата, понеже живее с въпроси относно тези вярвания. Благородно е да утвърждаваме тези учения, но още по-благородно е да се обичаме и да изявяваме чувствата на Исус към нашите ближни.

Ето заради това искам да окуча и братята, и сестрите, които все още имат въпроси относно някои доктрини като Сътворението, светилицето, Църквата на остатъка и други.

Бих искал да им кажа, че те са смятани като верни членове и са добре дошли в семейството на ЦАСД.

Не се смущавайте във вярата си, ако имате въпроси и ако вашите убеждения се различават от тези на други вярващи или пък, ако понякога се чувствате неразбрани. Господ вижда отвъд доктрината и теологията. Искам също да ви кажа, че се чувствам добре във вашата компания и се моля Бог да съпровожда всеки в неговия личен път.

Искам също да се обърна към лидерите на нашата църква. Под лидери имам предвид пасторите, които ръководят църкви, администраторите и преподавателите в нашите училища.

Бъдете лидери на всички. Издигнете се отвъд вашите собствени убеждения, подкрепяйте, поучавайте и водете към Господа вашите братя и сестри, младежи и деца, като в същото време показвате уважение към всеки. Помнете търпението и благодатта, които Исус предлага на човека.

Поучавайте убедително, без да предизвиквате обръкване и неразбиране относно вестта, която Църквата на адвентистите от седмия ден желае да предаде днес на света. Бъдете смирени във вашите изявления. Изпълнявайте вярно своята задача в Духа на Спасителя и нека всеки се чувства изпълнен с благодатта на нашия Господ Исус Христос...

Скъпи братя и сестри, нека да следваме примера на апостол Павел, който казва: „И тъй, аз, затворник за Господа, моля ви да се обхождате достойно на звание, към което бяхте призовани, със съвършено смирение и кротост, с дълготърпение, като си претърпявате един друг с любов и се стараете във връзката на мира да опазите единството на Духа“. Елън Уайт пише: „Вярата и любовта са двата основни елемента на християнския характер. Тези, които ги имат, са едно с Христос и изпълняват Неговата мисия“.

В заключение каня всеки член на ЦАСД от нашата дивизия да подкрепя с молитва новите отговорници, които бяха избрани по време на сесията на Генералната конференция в Атланта, за да можем всички заедно да работим за единството и мира и да изпълним в името на Исус мисията, която Той ни е поверил.

Бруно Верталие

сп. TIME

взриви дебат с шокираща снимка на корицата

Тя не може да чете и пише и никога не е чувала за американското списание „Тайм“. Докато не ѝ показали броя от тази седмица, на който нейното лице изпълва цялата първа страница. Лице без нос.

Така започва разказът на „Ню Йорк Таймс“ за едно от може би най-спорните решения в американската журналистика от последните години - да се публикува на корицата обезобразено от религиозни фанатици лице.

Става дума за 18-годишната Айша (фамилното ѝ име умишлено не се съобщава), наказана от талибаните и съпруга си насилник, от когото била избягала, с изрязване на ушите и носа. При това разправата не е станала преди години, когато талибаните бяха господари в Афганистан, а през 2009 г.

След като прекарала 10 месеца в убежище за пострадали от насилие афганистанки, в сряда тя отпътува за пластична операция в САЩ. „Не знам дали това ще помогне на други жени. Просто искам да си върна носа“, обяснява Айша по повод появата ѝ на корицата на едно от най-популярните списания в света.

Критици на американското присъствие в Афганистан определят решението на редакторите в „Тайм“ като „морален шантаж“ и дори „военна порнография“, а другият лагер го изтъква като мощен призив за повече разум какво би последвало, ако Западът напусне азиатската държава сега.

Спорът се раздухва и от заглавието на корицата: „Какво ще стане, ако напуснем Афганистан“. Без въпросителен знак.

Но очевидно ужасни неща се случват на афганистанките и преди контингентът на ИСАФ да си е тръгнал. Медии в страната твърдят, че убежищата за пострадали жени са прикрити публични домове, а разследващата комисия, назначена от президента Хамид Карзай, се ръководи от консервативен молла.

Ричард Стенгъл, главен редактор на „Тайм“, обяснява на сайта на списанието, че „снимката е прозорец към реалността на случващото се - и на това, което може да се случи - в една война, която засяга всички ни“. Айша

е пример за религиозните ексцесии на талибаните и на пуштунските племенни обичаи в отдалечените краища на Афганистан.

На 12 години тя и сестра ѝ били дадени на рода на талибан съгласно стар обичай за уреждане на спорове. Чичо им убил роднина на бъдещия младоженец и пролятата кръв била изкупена с даването на двете момичета.

След като достигнала пубертет, я омъжили, но понеже през повечето време той се криел из планините, тя и сестра ѝ били затворени при добитка, третирани като роби и бити заради греха на чичо си. Айша избягала, но мъжът ѝ я открил в Кандахар преди година, откъснал ѝ обратно в Орузган и там за наказание ѝ отрязал ушите и носа. Според обичая на пуштуните

мъж, посрамен от жена си, все едно е изгубил носа си. Затова и той приложил съответно наказание, докато зет ѝ я държал да не мърда.

10-годишната ѝ сестра е още при талибаните и вероятно те изливат върху нея гнева си, а може и да са поискали от семейството ѝ друго момиче да замести Айша.

Според сп. „Тайм“ по-сериозният проблем е, че Западът негласно е готов да преговаря с талибаните и правата на жените може да са една от първите отстъпки с оглед успокояване на положението. „Трябва да сме реалисти. Не можем безкрайно да харчим пари и да пращаме войници. Трябва да има компромис, да се направят жертви“, казва западен дипломат пред изданието.

Амнести ни сочи в доклад за трафик на оръжие

Български картечници се доставят незаконно в Конго

Части за картечници и зенитни ракети с произход от България са били използвани в ДР Конго, обвинена в насилие над цивилното население по време на честите сблъсъци между бунтовнически групировки и правителствената армия. Случаите са описани в доклад на „Амнести интернешънъл“, за който съобщава БТА, позовавайки се на информация от агенция „Франс-прес“. Българското оръжие е било изпратено за Руанда със самолет до Париж, после до Найроби, без изобщо да стигне до Кигали. Страните износителки на оръжие

трябва да затегнат контрола при транспорта, за да се избегне отклоняването му за страни, където се извършват нарушения на човешките права и военни престъпления, заяви „Амнести интернешънъл“ в доклад, публикуван на 19 юли.

Според доклада транспортни дружества, базирани във Великобритания, Франция, Русия, Китай и САЩ - петте страни постоянни членки на Съвета за сигурност на ООН, - превозват конвенционални оръжия и муниции до страни, в които те биха могли да се използват при военни престъпления или нарушения на човешките права.

Касетъчни боеприпаси, натоварени на кораби, регистрирани във Великобритания и управлявани от британски и германски компании, са били доставени на пакистанската армия през Южна Корея между март 2008-ма и февруари 2010

г. Тези доставки са били извършени в нарушение на ангажимента на Обединеното кралство и Германия да се откажат напълно от продажбата и употребата на касетъчни бомби, припомня правозащитната организация две седмици преди влизането в сила на Конвенцията от Осло (на 1 август), забраняваща употребата, производството и трансфера на този тип боеприпаси.

Публикуването на доклада, озаглавен „Смъртоносен поток - контролът над транспорта на оръжие в договора за търговията на оръжие“, съвпада с възобновяването в ООН на дискусиите за изработване на нов международен договор за търговията с оръжие. „Амнести“ приканва ООН да разгледа ролята на транспортните компании и други посредници във веригата на оръжейните доставки, а не само разрешенията на държавите за износ и внос.

ОБЯСНЕНИЕТО НА ГЛАВНИЯ РЕДАКТОР ЗАЩО ПУБЛИКУВАТ СНИМКАТА

„Дълго мислих дали да поставим този кадър на корицата си. Първо, исках да съм уверен, че моличето е на сигурно място и че разбира какво означава да се появи лицето ѝ в това списание - тя ще стане символ на цената, която афганистанските жени плащат за репресивната идеология на талибаните. Убедихме се, че Айша е пазена от въоръжена охрана в убежище на неправителствена организация и че ще пристигне в САЩ за серия пластични операции.“

Прекрасно знаем, че този образ ще бъде видян и от деца, които без съмнение ще го сметнат за шокиращ. Консултирахме се с детски психолози за потенциалния ефект. Според едни децата са свикнали да виждат насилие по медиите, но други го оценяваха като много плашещ и стресиращ. Показах снимката на синовете си на 9 и 12 години и те веднага казаха, че съжаляват Айша и се чудят как може някой изобщо да ѝ причини това. Извинявам се на читателите, които смятат снимката за прекалено силна и бих искал да чуя коментарите им.

Но на хората наистина се случват ужасни неща и част от работата ни е да се занимаваме с това и да го обясняваме. Предпочитам да предизвикам общественото мнение с това как талибаните се отнасят към жените, отколкото да го игнорирам. По-добре да се знае реалността.

Изтеклите в WikiLeaks секретни документи вече раздухаха дебата за войната. Нашият статия и злоещата снимка на корицата допринасят за този дебат. Не ги публикуваме в подкрепа или за критикуване на войната. Правим го, за да покажем какво реално се случва на място. Това, което ще видите на снимките и в статията ни, не може да бъде открито в онези 91 000 документа: комбинацията от емоционална истина и надзъртането в начина на живот в една трудна страна, както и последните от важните решения, които предстоят“.

Над 2000 чуждестранни военни са убити във Войната в Афганистан

Броят на убитите във войната в Афганистан чуждестранни войници надвиши 2000, предаде „Ройтерс“, позовавайки се на casualties.org. По данни от сайта от началото на конфликта през 2001 г. до момента са загинали 2002-ма военни от чуждестранни контингенти. Тази година жертвите са 434, а през 2009 - 521, като американците са над 60% от тях. В тази бройка не влизат убитите афганистански цивилни.

Загиналите войници в Афганистан са около два пъти по-малко от тези през седемгодишната война в Ирак, отбелязва „Ройтерс“.

Президентът Барак Обама обеща преразглеждане на стратегията за Афганистан след междинните парламентарни избори в САЩ през ноември.

Хората

в този свят имат нужда от Божията благодат и пред църквата стои отговорната и уникална задача да я представи. Но тази задача не се състои просто в теоретично проповядване. Благодатта трябва да бъде преживяна и видяна реално в живота, за да бъде приета.

Има християни и църкви, които проповядват Божията благодат, но живеят законнически. На практика те

Благодатта променя вътрешния свят на човека

Човекът, който е преживял Божията благодат, живее в мир с Бога.

„И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос; посредством Когото чрез вяра придобихме и достъп до тая благодат, в която стоим, и се радваме поради надеждата за Божията слава“ (Римляни 5:1).

Да си в мир с Бог означава да си постигнал пълна хармония със света около теб.

Конфликтът с хората и със средата, в която живеем, води до стрес. Конфликтът с Бога обаче е по-страшен. Той води до чувство за вина, до постоянен страх от осъждане, наказание и смърт. Грехът е причината за конфликта с Твореца. Той е бунт срещу Бога. Чрез вяра в жертвата на Исус биваме оправдани от греха, получаваме прошка и това променя нашия вътрешен свят. Няма страх и ужас. На тяхно място идва радостта от надеждата за споделяне на Божията слава, радостта от надеждата за вечния живот, който Бог е обещал.

Другата последица в личния живот е свободата.

„Защото грехът няма да ви владее, понеже не сте под закон, а под благодат“ (Римляни 6:14).

Законът не може да осигури свобода от греха. Може само да го посочи и да обвини грешника. Без благодатта законът само засилва чувството за вина и зависимостта ни от греха (Римляни 7:8).

Всеки човек познава ужасното робство на лъжата, похотта, алчността, завистта, гордостта, пожеланието. Благодатта освобождава от всеки грях и зависимост.

Който е оправдан чрез вяра, е получил тази свобода. Оттук нататък остава изборът от негова страна да я отстоява и да живее всеки ден под благодат.

Дори когато се случи да съгреши в живота си, той не остава роб на греха - чрез Божията благодат получава прошка и продължава напред в свободата.

Тази свобода е и свобода от робството на законничеството.

„Стойте прочее твърдо в свободата, за която Христос ни освободи, и не се заплитайте отново в робско иго.“

...

Вие, които желаете да се оправ-

онизма.

С всичко това Божията благодат води и до смирение.

Павел нарича себе си най-големия грешник (Ефесяни 3:7, 8; 1 Коринтяни 15:9; 1 Тимотей 1:12-16) и смята, че е апостол единствено заради Божията благодат, която го е удостоила с тази свята отговорност.

Когато човек преживее благодатта, става смирен. Сигурен е в спасението си, но тази сигурност лежи в заслугите на Христос. В същото време осъзнава своята духовна нищета.

Как ли би изглеждала църквата, ако е пълна със смирени християни, преживели Божията благодат?

Не би имало осъждане, непростение, първенствование, недоволство, посто-

не я познават и не могат да изпълнят Божията задача да я представят пред света.

Какво се случва в живота на човека, когато преживее Божията благодат?

Как би изглеждала църква, в която вярващите са я приели и живеят с нея? Каква би била атмосферата там? Какви биха били отношенията между вярващите? Как хората извън църквата биха гледали на нея?

Какви са последиците от преживяването на Божията благодат в живота на вярващия?

както и Христос ви прие за Божията слава“ (Римляни 15:7).

В Римляни 14 глава се казва, че сред християните в Рим е имало различия, въз основа на които те са се отхвърляли едни други. Някои са спазвали обичаи, свързани с определени дни, с отказване от определени храни и от вино. Те са осъждали останалите. Другите пък са ги наричали „слаби във вярата“ и са ги презирали (Римляни 14:3, 4, 10).

Апостол Павел обаче казва: Бог ви е приел. Както едните, така и другите. И то не защото едните са по-добри - Божието приемане е въз основа на благодатта.

Християнинът, който е преживял Божията благодат, се е научил да при-

различията си. Не се осъждат, не се презират, а зачитат правото на другия да е различен. Това е едно от най-големите предизвикателства на благодатта.

Мечтая за църква, която приема грешниците от този свят и им представя Божията благодат.

Мечтая за църква, в която проститутките и престъпниците да идват и да намират спасение. Църква, в която неудачниците и провалилите се в личния си живот да са приети и чрез Божията благодат да намират спасение и промяна.

Хората, които не са преживели благодатта, осъждат и отхвърлят другите и искат да ги направят като себе си. Другите, които вярват, че са приети от Христос, се стремят да простират тази благодат и над останалите.

Освен към приемане, преживяването на Божията благодат води и към прошка.

„Процавайте си един на друг, както и Бог в Христа е простил на вас“ (Ефесяни 4:32).

Да простиш означава да признаеш: „Аз също се нуждая от благодат и прошка“. Да простиш означава да кажеш: „Аз знам какво значи бъдеш опростен. Процавам ти, за да получиш и ти свободата, която имам аз“.

Когато прощаваме, правим Божията благодат достъпна и за хората около себе си.

Но ние, все още живеещи в греховната човешка плът, не прощаваме автоматично. Затова трябва да ни се напомня, че също сме грешници, които имат нужда от прошка.

Исус постоянно прави това в своите проповеди. В Притчата за немилостивия слуга (Матей 18:23-35) господарят отменя прошката, която е дал на служителя си, защото той се е оказал неспособен да прости на свой ред на ближния си. В молитвата „Отче наш“ прошката на нашите грехове е обвързана с прошката, която ние даваме на другите (Матей 6:14, 15).

Така Бог ни учи не само да приемаме благодатта, но и да я даваме на хората около себе си.

Благодатта променя отношението ни към Бога

Това е представено много силно в сцената с гостуването на Исус в дома на фарисея Симон (Лука 7:36-47). Скандална история, в която една

проститутка плаче в нозете на Исус, целува ги и Го облива с парфюм. Домакинът и гостите са шокирани. Как е възможно Исус да допуска тази пропаднала жена толкова близо до Себе Си?

Но Той обяснява нейната постъпка с голямата ѝ любов поради многото, което ѝ е било простено, т.е. с голямата благодат, която ѝ е била дадена.

Благодатта, прошката засилва нашите любов и признателност към Бог. Само човек, който истински е преживял Неговата благодат, може силно да Го обича.

Когато знаеш, че нищо не можеш да направиш за спасението си и че всичко ти е дадено от Бог, тогава обичаш истински.

Продължава на стр.7

Резултатите на благодатта

давате чрез закона, сте се отлъчили от Христа, отпаднали сте от благодатта“ (Галатяни 5:1, 4).

Много хора робуват на постиженията. Това робство е не по-малко тежко от робството на греха: за да бъдеш обичан от Бог, приет и спасен, трябва да изпълниш всичко, да си съвършен. Това е тежък товар, който много християни носят.

Когато Божията благодат е преживявана, човек спира да разчита на своите дела и постижения и се освобождава от капана на перфекци-

янно оплакване. Всеки би се отнасял към другия с респект и би бил признателен на Бог за всичко, което има и което е, защото би знаел, че всичко е резултат от Неговата благодат.

Благодатта променя отношенията

Божията благодат ни учи да се приемаме.

„Затова приемайте се един друг

една другите. Те може да са различни, с различна религиозна практика, с различно облекло или диета. Но както Бог е приел нас, така е приел и тях. По същия начин и ние трябва да се научим да се приемаме.

Приемането не означава съгласие - означава респект и зачитане правото на другия да е различен от нас.

Представяте ли си църква, в която хората се приемат и мислят и действат за цел доброто на другия - съставена от много различни хора, които живеят заедно въпреки

От много време

мисля върху идеята за единството. Тя е представена ясно в християнската апологетика. Като християнин съм съгласен с библейските автори, които недвусмислено предават посланието: „Да бъдат всички едно, както сме Ние, Отче!“.

„Едно тяло с различни части; части с различни прояви.“ „Един Господ, една вяра, едно спасение.“

„Няма нито грък, нито варварин, нито евреин, нито мъж, нито жена, защото всички сме едно...“

„Каквото сте направили на един от тия Мои най-малки братя, на Мен сте го направили...“

Животът и всичко съществуващо е проява на един и същи Дух. Тази идея е част от неписаните закони на Вселената, но познати на науката с ня-

каква елементарна логика под формата на изведени физични постулати.

Идеята за единството не може да бъде подмината от мислещия човек, който е убеден, че всяко нещо е част от Божествения алгоритъм за развитие на съществуващата хармония и намаляване на ентропията. Всяко нещо има своя дълбок смисъл и е част от смисъла на общото - част от една общност в тази „една песен“ (както се тълкува смисълът на понятието „вселена“). То е на точното си място и има своето специално предназначение. Освен това е в тясно сътрудничество и в непрекъснат обмен на свободна и свързана енергия и информация...

Как приемам идеята за единството в личния си живот и в отношенията си с хората? Звучат силно думите на Майка Тереза, която ми дава отправна точка за дефиниране: „В крайна сметка осъзнавах, че отношенията са между теб и Бог, а не между теб и хората“. Това означава ли, че за мен съществува само Бог, а всички останали, в които пулсира живот, трябва да игнорирам или да приема за нереални? Мога, разбира се, да ги подмина, ако не ми се пречат или не ме забелязват. Но ако влизат в моето „лично пространство“, ако прескачат поставените от мен бариери, бъркат се, където не трябва, и ме провокират, няма как да не зачета присъствието им. Със сигурност всячески ще се напъвам да не им обръщам внимание, но именно това ще означава, че за мен те съществуват. Ще знам, че дори да строя с години, може да се намери някой, който да

разруши всичко за една нощ. Или ако преуспявам, със сигурност ще си спечеля искрени врагове. Ще имам едно наум, че ако открия блаженство, покой и щастие, някой може да ми завиди и последствията - знаете - са предвидими. Или, ако дам най-доброто от себе си на света, то в никакъв случай няма да му е достатъчно.

Другият - този, който е срещу мен - може да е баща ми, бившата ми съпруга или настоящият ми съпруг, бездомникът, шефът на банката, пасторът, улчият чистач, престъпникът рецидивист... и всеки друг. Другият съществува. За добро или за зло той е част от живота, част и от моя живот...

След като знам, че съществува, възприемам другия, близкия (или ближния) като мое алтернативно Аз. Какво ще рече това „той“ да бъде

„аз“? Нима е възможно човек да възприема по този начин околните? А защо не? Та, ако аз имам неговото светоусещане, ако и мен ме обсебваха неговите тревожни мисли и ме тласкаха към безумие всякакви вариращи емоции, ако бях поставен в условията, при които живее той, ако имам базата данни, с които другият разполага в ума си, ако неговото обкръжение въздействаше и върху мен, нямаше ли да съм като него? Или да погледнем и от другата страна: ако съм благословен като него, ако съм щедър и богат с любов - дали при всички тези различни - благоприятни или превратни - условия няма да бъда същият като него? Със сигурност! Щом той е това при тези условия, при тях и аз ще бъда такъв. Той е моето алтернативно Аз, независимо от външните ни форми и изяви във времепространството. В неговата ситуация и аз бих правил всичко, което сега прави той.

Дали щях да вкуса от примамливия плод, ако бях алтернативата на Ева? Щеше ли да ме ласкае богатиият и модерен град Ур, а не Божият апел да изляза оттам и да стана скитащ пилигрим, който търси нова земя, ако бях на мястото на Авраам? Парите или ценният живот на Христос щях да предпочета, ако бях един от апостолите? За спасение чрез вяра или за самобичуване до края на живота си щях да мисля, ако като Лутер изкачвах някой съвременен зикурат?

Какво иска интелигентният вселенски Разум да проумее чрез истината за единството? И защо животите ни - моят и на другия - в даден момент се пресичат? Вероятно защото трябва да изживея заедно с него тази ситуация, тази друга за мен алтернатива, макар ситуацията като неповторима да се проявява само в неговия живот. Аз трябва да съм с него - с моя близък. Ако той поиска, трябва да вървя заедно с него не една, а две мили. Да плача, когато той скърби. Да се радвам в неговото щастие. Дори да оставя гара си пред олтара и да не пренебрегна моралните си задължения заради същията в околото му, която съм забелязал.

Продължава на стр.7

За една година повалената от неизвестна болест Капка Мавродиева (34 г.), която живее в Канада, преминава през ага. Лекарите от Торонто ѝ заявяват, че умира. Социални работници пълнят къщата ѝ и подготвят гръщера ѝ Глория (13 г.) за нови родители - от приемно семейство.

Без всякаква надежда за помощ в Канада българката пристига у нас в инвалидна количка.

Без сили и полужива, Капка тръгва от кабинет на кабинет в София. Доста от нашите лекари също ѝ заявяват да не прави усилия, а спокойно да издъхне. Ужасът свършва, когато среща проф.

болница в Торонто заради панкреатит", започва разказа си Капка. След седмица престой обаче подобрение нямало. Затова лекарите решили да отстранят жлъчката ѝ. Смятали, че така ще решат всичките ѝ проблеми. Обяснили на пациентката, че само часове след лапароскопската операция болните започват да се движат.

Точно така се случило с останалите пациенти в отделенията на Капка. Но не и с нея. Тя не можела да помръдне. Докторите обяснили, че щом се върне у дома, ще се възстанови. В същото време хирургът започнал да звъни на съпруга на Капка и да споделя, че е много притеснен от операцията. Защото, докато отстранявал жлъчката, бил причинил кръвоизлив на черния дроб. И че жлъчката била пълна с малки камъни - съвсем не била безобидна.

„Мъжът ми го молеше да ни помогне. Казваше, че след 15 г. брак не ме е виждал в такова състояние - да не мога да стана, да се храня, да повръщам всичко погълнато“, спомня си Капка. След 15 дни на мъки и пълна бездвиженост жената се върнала

че е с постоянни болки. Напротив - пишело, че се подобрява и че нямало защо повече лекарите да се виждат с нея...

В края на септември леко се подобрила и се върнала на работа. Но само за 2 месеца. След това състоянието ѝ рязко се влошило. Отишла обаче в друга канадска болница. Там била настанявана 4 пъти до края на януари, вече 2010 г. Едва дишала, камо ли да задържа течности. А болките я смазвали.

„Питахме дали може да ни посъветва някой, който има повече опит. Помислихме, че е рак, но защо тогава повръща зелена течност? За всичко това ми обясниха, че могат да ми изпишат само болкоуспокояващи, които да вземам по-често - на 2 часа. Но това не ме лекуваше“, връща се назад българката. Тя молела и молела да потърсят други специалисти. Но без резултат. Върнала се вкъщи обезводнена. Тогава се обадила на организация за медицински сестри и им заявила, че ако не ѝ помогнат, ще потърси медиите. „И всичко това се случваше в XXI век, в държава, която твърди, че здра-

Проф. Радослав Гайдарски:

Чета лекции за такива случаи, защо не ги знаят?

- Проф. Гайдарски, какво си помислихте, когато се запознахте със състоянието на Капка и с причините, довели до него?

- Това със сигурност не е нормално. Стига се до такива усложнения, които се наблюдават след

извършена хирургическа интервенция - като в Канада. Но когато пациентът премине на преглед при съответните лекари - хирурзи и гастроентеролози, - би трябвало проблемът да се забележи. При Капка обаче нещата не се развили така. Настанали изключително тежки събития както за нея, така и за семейството ѝ.

- Добре, какво не са направили чуждите лекари, както изисква стандартът?

- Много важно е каналът и артерията, която върви успоредно до него, да се „вържат“ отделно. А канадските хирурзи са ги хванали „общо“, на едно и също място със скоба. Освен това каналът не е бил „хванат“ на нивото, на което се прави. Оставен е по-дълъг - 3 см, а е трябвало да бъде 0,3-0,5 см. Задължително е било и да се почистят нервните клончета в самия канал.

- А каква е ролята на артерията до важния канал?

- Тя кръвоснабдява целия жлъчен мехур.

- Защо Капка повече от година е повръщала зелена течност?

- Ето, това се дължи на развития синдром.

Случаят на Капка е много сложен. На лекции аз обстойно запознавам студентите с него. И затова се чудя как така канадските лекари не знаят за подобни усложнения? Или са ги забравили.

- При вас идват ли често такива болни?

- Да, разбира се. Виждате, този синдром не е известен само в България. Той е описан в световната литература. Необходимо е просто да се прочете. Дуктус цистикус ремън е нозологична единица и когато махнем жлъчния мехур плюс наличие на силни болки, търсим именно този синдром.

- Спомяте ли си в какъв вид приехте Капка?

- Беше много зле. Майка ѝ и баща ѝ я водеха. Най-интересното беше, че след като я оперирах (а аз заснех всичко), разбира се, назначих обезболяващи - както се предвижда за всички болни. На другия ден след операцията обаче тя ми каза: „Ама аз не се нуждаю от тези лекарства! Не ме боли...“. Представяте ли си, след като е преживяла такъв ужас и толкова дълго време, на другия ден тя вече не чувстваше болки. За часове състоянието ѝ се оправяше. А дойде буквално полумъртва. Мислеше, че краят на живота ѝ е настъпил. Предполагам, че ви е разказала.

- Да, разбира се. Това лекарска грешка ли е?

- Не е груба лекарска грешка, но е могла веднага да се коригира в следоперативния период - още щом са видели, че повръща, че има силни болки. Но за съжаление лекарите в Канада са решили, че не е добре психически. Затова са я изпращали при психиатри, невролози и знам ли къде още.

- Обаче преди да стигне до вас, Капка е обиколила и доста наши лекари. Те също смятали, че си отива...

- Защото не са се задълбочили в характера на заболяването ѝ. Даже един от нашите професори ѝ казал да си лекува нервите.

- Това е некомпетентно.

- Той не е хирург. Основно са я гледали гастроентеролози.

- Т. е. без вашата намеса жената е щяла да умре, така ли?

- Влошавала се от ден на ден...

В Канада отписали Капка, спаси я българин

Радослав Гайдарски, водещият коремен хирург на България

Като по филмите с няколко операции той я връща към нормален живот. Защото при некомпетентна хирургична намеса важен канал и артерия в тялото на Капка не са оперирани както трябва...

Заплахата за живота ѝ започнала от канал (с дължина 3-4 см и ширина 3-4 мм), водещ жлъчката в жлъчния мехур. При операцията, не както са изискванията, на едно ниво с канала е „вързана“ чрез скоба и артерията, която храни жлъчния мехур. Не са „почистени“ също нервните окончания, намиращи се в тази област. Така се стига до неистовите болки. Състоянието е известно в медицината като синдром дуктус цистикус ремън.

„През април м. г. бях приета по спешност с невероятни болки в

болницата. Направили ѝ втора операция. „Докторите ми връчиха буркан с морфин защото много щяло да ме боли, и казаха да си отивам вкъщи. Но всичко щяло да бъде нормално“, разказва жената. Между май и август м. г. тя не можела да се храни, повръщала течностите, постоянно се обаждала на лекарите.

„Но те обясняваха, че вероятно се касае за трудно интегриране след 2 тежки операции и да си дам време. Тогава поискахме консултация с гастроентеролога, който ме бе приел преди операцията. Защото вече се движех само с проходилка. Застрахователната компания започна да иска информация за мен - болничните ми свършваха“, добавя Капка. Като получили копието до компанията от докторите, в него въобще не се споменавало, че жената не може да се движи, че повръща,

венопазването ѝ е безплатно и висококвалифицирано“, казва Капка. Медсестрите я убедили да бъде по-настойтелна.

Така и направила - отишла в болницата, казаха, че вече умира и иска помощ. Дъхът ѝ спирал от болките. Приели я и ѝ давали морфин на 2 часа. Както и лекарства срещу повръщането. Без да се знае каква е причината за болестта! „Казваха ми, че нищо повече не могат да направят за мен. Да се върна у дома и ако имам проблеми, да се обръщам към семейния лекар“, разказа със сълзи в очи жената. В същото време в дома им започнал да идва социален работник за дъщеря ѝ.

И да обяснява, че понякога се случват тъжни неща в семейството. Малката обаче заявявала, че няма нужда от нищо и че са сплотено семейство от европейски произход. „На нас ни звучеше смешно, но така тя се отбраняваше. И казваше, че не иска да я отделят от родителите ѝ“, добавя майката.

Когато я изписали от втората болница, в епикризата пишело, че болната вече е добре, не повръща, но ѝ изписват на 2 часа морфин. А 15 минути по-рано тя повърнала точно пред екипа. След много настояване и 5 часа в болницата епикризата била поправена. Мъжът ѝ попитал доктора докога ще продължава този ужас, а той отвърнал: „Докато издържи“.

Състоянието на Капка се влошавало. Колегите ѝ я посещавали, плачели и си тръгвали, сбогувайки се с нея. Жената и мъжът ѝ изпращали писма до болници в САЩ, но без отговор. Родителите ѝ пък търсели помощ в България. Така стигнали до „Токуда“, където д-р Роза Балабанска казала болната веднага да взема самолета.

След обиколки из десетки кабинети стигнала до проф. Гайдарски през март. След като я оперирал, още на другия ден тя се чувствала добре. Миналата седмица тя бе на контролен преглед, който го потвърди. А днес е нормален човек.

Вестник „Труд“, 27 юли 2010 г.

Интересува ли се Бог с какво се храним?

Чарлс Милс задава интересен въпрос: Какво ще има в менюто, когато Бог приготви храната? Отговорът на Чарлс сигурно ще ви изненада.

В началото на 80-те години на XX век Колин Кембъл решил да открие съвършения протеин. Бил движен от благородни побуди. Искал да помогне на гладуващите по света да намерят достатъчно храна - такава, която да е вкусна и в същото време да укрепва здравето.

Кембъл бил израснал в краевферма и се нагявал да гоиде времето, когато всички деца по света да се радват на изобилието, към което той бил привикнал. Смятал, че има начини добитъкът да се отглежда така, щото млякото и месото да бъдат по-питателни и достъпни за повече хора.

По време на търсенията си на нов и подобрен източник на протеин момчето от фермата се превърнало в епидемиолог, който имал възможността да провежда научни изследвания. Смятал,

че неговите проучвания ще направят революция в областта на храненето, в начина на живот на хората и в медицината. Той провел най-всеобхватното изследване в историята на медицината, което било наречено от вестник „Ню Йорк Таймс“ „Гранд При на епидемиологията“.

Кембъл и екипът му от учени си стегнали багажа и се установили в Китай, където открили, че в тази огромна страна има два различни начина на живот - селски и градски. Нещо повече, тези два начина на живот се характеризирали и с огромни различия в храненето.

Учените запретнали ръкави и се захванали за работа.

Колкото повече информация събирали, толкова по-удивителна картина се очертавала. Китайците, които живеели в големите градове, страдали от болести, почти непознати за хората от провинцията. Селските жители живеели по-дълго, имали по-малко телесна мазнина и сред тях почти не се срещали ракови заболявания.

За да изключат възможността околната среда или наследствеността да са причина за различията, учените проверили какво се случва, когато хора от селата се преместят в големия град и обратно. Резултатите били повече от красноречиви. Когато някой от едната група започвал начина на живот и хранене

на другата, неизбежно стигал до подобряване или влошаване на здравето, характерни за съответната група. Но как би могла да се обясни тази разлика?

Накрая д-р Кембъл и екипът му събрали достатъчно данни. Многократно проверявали и препроверявали извършените тестове. Цялата информация била прецизно анализирана. Започнали да се оформят заключения, основаващи се на мащабни научни доказателства. Всичко се свеждало до едно изречение, както самият Кембъл заявил в революционната си книга „Китайско изследване“. След години на лабораторни тестове и пътувания из страната той стигнал до извода, че „всичко в храната съдейства за създаване на здраве или болест“. Развивайки тезата си, той добавил: „Натрупаните от изследванията данни от цял свят показват, че същата храна, която е добра за предотвратяването на ракови заболявания, е добра и за превенция на сърдечните заболявания, както и на затлъстяването, диабета, катарактата, макуларната дегенерация, алцхаймера, атеросклерозата, множествената склероза, остеопорозата и много други болести... Има само един начин на хранене, който да противодейства на тези заболявания - необработената храна и диетата, основаваща се на растителни храни.“

Хората в селските райони на Китай имали точно такъв начин на хранене. Живеещите в огромните и

пренаселени градове се хранели съвсем различно.

Това ни води до въпроса: „Интересува ли се Бог с какво се храним?“ Кембъл със сигурност се интересува. В края на книгата си той пише: „Стигнали сме до точка в нашата история, където лошите ни навици не могат повече да бъдат търпени. Като общество сме на прага на огромна бездна. Можем да стигнем до болест, бедност и дегенерация или да приемем здравето, дълголетие и изобилието. Единственото, което е необходимо, е смелостта да се променим.“

Бих искал да добавя още една дума към изказването на този велик учен. Единственото, което е необходимо, е смелостта да се променим, като се върнем назад. Назад към онова, което Бог е имал за нас, когато ни е създал. Назад към идеала, поставен преди 6000 години. Назад към Едем!

Библията споменава за две особени взаимодействия между Бог и човешките същества - два случая, при които Творецът взема решения въз основа на това, което е най-добро, вместо да направи компромис, за да угоди на хленчещата, разгневена и невежа тълпа или отделна личност.

Вечеря в градината

Първото взаимодействие се случва малко след като Адам и Ева са сътворени. При този случай Бог действа като екскурзовод на съвършеното

семејство и им показва техния новосъздаден дом.

Много читатели на Библията пропускат да забележат в тази сцена какво Бог е определил за храна на Адам и Ева и техните потомци. „Плодето се и се размножавайте“, заръчва техният Създател. „Напълнете земята и я покорете, бъдете господари над морските риби, над въздушните птици и над всяко живо същество, което се движи по земята“ (Битие 1:28).

Животните щели да бъдат важна част от човешкия живот. Бог дори заръчал на Адам да им даде имена (Битие 2:19, 20).

След това Творецът отворил вратите на едемския супермаркет:

„Вижте, давам ви всяка семеносна трева, която е по лицето на цялата земя, и всяко дърво, което има в себе си плод на семеносно дърво; те ще ви бъдат за храна“ (Битие 1:29).

Следващото изказване на Бога може би ще шокира мнозина: „А на всички земни зверове, на всички въздушни птици и на всичко, което пълзи по земята, в което има живот, давам всяка зелена трева за храна“ (ст. 30). Ако Колин Кембъл бе стоял до Адам и Ева в онзи ден, със сигурност би възкликнал: „Знам защо Бог постъпва така!“.

Продължава на стр.7

„Натрупаните от изследванията данни от цял свят показват, че същата храна, която е добра за предотвратяването на ракови заболявания, е добра и за превенция на сърдечните заболявания, както и на затлъстяването, диабета, катарактата, макуларната дегенерация, алцхаймера, атеросклерозата, множествената склероза, остеопорозата и много други болести... Има само един начин на хранене, който да противодейства на тези заболявания...“

моето алтернативно Аз

Продължава от стр.4

Да изповядвам неразумните си и необмислени постъпки спрямо него. Да се моля за него, за здравето и благоденствието му. Както прави Христос! Върви заедно с нас. Огъва се като хилядолетна секвоя под напора на изкушенията и издържа, за да може да ни съчувства и помага. Показва ни какво означава да се преместват гигантски планини с достатъчно вяра. Лекува мигновено само с едно

докосване и дори от разстояние. Освобождава душите от легиони демони. Макар да е Възкресение за мнозина, умира невинен. Но разкъсва с любовта Си оковите на смъртта.

Той е моето алтернативно Аз. Като духовно същество Христос влиза във времето и в нашето пространство, защото вижда Себе Си в частицата „ние“ - голямото човешко семейство. Той е извървял нашия път и е доказал, че това е единствената подходяща и здравословна

за нас посока. Така че и ние да прескочим дори най-голямото препятствие - смъртта, неизбежния край.

...
Ти си моето алтернативно Аз. Заедно вървим по пътя...

Исус Христос е моето алтернативно Аз. „Аз“ съм част от „Него“ и „Той“ е част от моето Аз. Заедно втъкани в безкрайния живот на необятната Вселена; част от вечния живот - алтернативата на моя живот...

Миротлав Митев

Интересува ли се Бог с какво се храним?

Продължава от стр.6

Бог е проявил голяма загриженост за това, което Адам и Ева и техните потомци ще използват за храна. Той е определил какво да има на тяхната първа трапеза и там намираме точно тази здравословна растителна храна, която днес предпазва голям брой китайци по селата от много заболявания. Едемската храна от периода преди грехопадението не е била произвеждана в кланици и млекокомбинати. Тя се е намирала в градината! Единствената ѝ обработка са били действията по нейното откъсване или изкопаване, нарязване и разбира се - даващото удовлетворение дъвчене.

Грехът има отвратителни методи за създаване на бъркотия дори в добрите неща. Не след дълго точно тези животни, на които Адам бил дал имена, започнали да се появяват върху подноси и в менютата на ресторантите. Човекът си създава правилото: „Ако нещо има добър вкус, изяж го“. В резултат здравето започнало да се влошава, продължителността на живота тръгна на надолу и грехът си намерил солидна база в начина на живот на хората. Сатана преобразил човешкия вкус за плодове и зеленчуци в жажда за кръв и плът.

В храма

Четири хиляди години след като Адам и Ева избрали апетита пред послушанието, ситуацията станала повече от ужасяваща. Навсякъде по света хората избрели безброй начини за омърсяване. Това подтикнало апостол Павел да попита членовете на църквата в Коринт: „Не знаете ли, че сте храм на Бога и че Божият Дух живее във вас? Ако някой оскверни Божия храм, него Бог ще

развали“ (1Коринтяни 3:16, 17).

Как точно Бог разваля унищожителя на храма?

Научен факт е, че храненето с мазнини и бедни на фибри храни (животинските продукти свър-

жат много мазнини и никакви фибри) унищожават човешкия живот. Точно това открили Кембъл и неговият екип, при това за своя голяма изненада. Как Бог откликва на подобно разрушаване на телата ни? Библията ни дава отговор. Храмът в Йерусалим служи за сцена.

Малко след триумфалното Си влизане в този красив град, Христос прави това, което се очаква от повечето посетители на Йерусалим. Спира се до храма. Онова, което вижда, Го кара да постъпи така, както последователите Му никога преди не били виждали. „И Исус влезе в Божия храм и изпъди всички, които

продаваха и купуваха в храма, и преобърна масите на обменителите на пари и столовете на онези, които продаваха гълъбите, и им каза: „Писано е: Домът Ми ще се нарече молитвен дом, а вие го правите разбойнически вертеп“ (Матей 21:12, 13).

През онзи ден Бог „развали“ цяла тълпа от унищожители на храма. Как? Накарал ги да спрат да правят това, което имаха обичай да правят. Преобърнал масите им и разпръснал стоката им. Напомнил им каква е целта на съществуването на храма. Агресивно и ефективно „очистил дома“.

Точно това Бог желае да направи с храмовете на нашите тела. Исква от нас да спрем да ги омърсяваме с нездравословна храна. Желаете да

минете през кухните ни и да изхвърлите онези неща, които скъсяват живота ни, изпъват ни с болести и ни лишават от бистър ум. Исква да ни напомни, че съществува начин на хранене, специално създаден за наше добро и проявяващ уважение към Божието творение, включително животните, които би трябвало да са наши приятели. Той желае да очисти дома ни!

Желаете и ние да сме готови да изпитаме наслада от бъдещата храна, която приготвя за нас. Когато седнем на небесната трапеза, Бог ще постави пред нас нещо, което ще бъде познато на Адам и Ева и което ще накара Колин Кембъл да се усмихне с одобрение. Нашата небесна храна ще бъде изпълнение на Божието обещание, че „няма да навреждат, нито погубват в цялата Ми свята планина; защото земята ще се изпълни със знание за Господа“ (Исаия 11:9).

Интересува ли се Бог с какво се храним? Да, винаги се е интересува и винаги ще го прави!

а сега НАКЪДЕ?

Да ни изяви Господ Бог пътя, по който трябва да ходим и какво трябва да правим. Еремия 42:3

За всички, които желаят да чуят библийската истина.

Безплатно библийско кореспондентно училище.

Първо ниво (начинаещи) - „ОСНОВНИ УЧЕНИЯ НА БИБЛИЯТА“

Второ ниво (напреднали) - „ГЛАСЪТ НА ПРОРОЧЕСТВОТО“

Записване на адрес: Варна 9010 п.к. 56; тел: 052/ 33 33 99; Email - kbk@abv.bg

A W R

Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“

Всекидневни предавания на български език
Сутрин: 8-9 ч. на честота 6145 kHz
(49-ви метрови сектор на къси вълни)
Вечерни предавания няма.

тел./факс: 032/633-533; тел.: 032/629-462
E-Mail: awr_bg@abv.bg

Адрес: Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“ - Българска секция, ул. „Антим I“ №22, 4000 - гр. Пловдив
Забележка: Програмите могат да бъдат слушани и чрез Интернет, като за целта се влиза в портал: www.sdabg.net и оттам в „Адвентно радио“.

www.bibleiskikurs.org

Препоръчайте този адрес на приятели :)

На всички, които обичат свободата в ИНТЕРНЕТ предлагаме:

БИБЛЕЙСКО УЧИЛИЩЕ ONLINE

- лекции върху „Основните учения на Библията“
- радиопрограми на „Гласът на надеждата“
- интересни книги на издателство „Нов живот“

Очакваме ви на адрес: www.bibleiskikurs.org

Резултатите на благодатта

Продължава от стр.3

Ако смяташ, че все пак повечето си направил ти или наполовина, или поне някаква малка част, тогава не обичаш, а очакваш правата си.

Ако се възприемаш като най-големия грешник обаче, си готов да отговориш на Божията благодат с пълно себеподдаване.

Вярващите със законически манталитет не могат да обичат истински Бога. Те искат винаги да Му се харесат, да Го спечелят. Никога обаче не могат да осъзнаят цената на Неговата жертва и своята огромна нужда от нея. Не могат и да дават всичко - и най-вече сърцето си - на Бога, защото в самата си основа техните стремежи са насочени към тях самите.

Когато преживеем Божията благодат, тогава животът става различен.

Тогава намираме мир, радост и свобода. Ставаме смирени. Променя се отношението ни към другите. Пред нас стои нова отговорност - да се приемаме и да си прощаваме както Исус ни е приел и простил. Тогава любовта ни към Бог става истинска и неподправена и ние сме готови да отдадем всичко за Него - както Той е направил всичко за нас...

Иван Мирчев Николов

вестник ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦАСД-България

Главен редактор: Теодора Николова

Редакционен съвет: Нели Петрова, Александър Филипов, Цанко Митев

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“ №49;

тел. 840 62 53; e-mail: theonik@abv.bg ISSN 1310-8654

Тази година се навършват 10 години от началото на палатковите летни младежки лагери в църквата ни в България. Първият организиран такъв беше на Узана през лятото на 2000 г. в Габровския бакал с говорител Корадо Коци. Мотото беше „Христос - място за всеки“. Въпреки голямото безводие и трудните битови условия всички участници бяха изключително удовлетворени и заредени духовно. Незабравима остава атмосферата на еуфория от голямото начало на младежките срещи.

Оттогава насам всяка година Младежкия отдел към църквата ни организира младежки лагери.

Освен духовна програма лагерите включват неизменно работа в малки групи, екипни игри, писти, кръстословици, вечери на талантите и други атракционни.

Ето няколко мнения на различни участници в лагерите.

Роман Василев

Защо ти харесва да ходиш на младежки лагер?

Харесва ми, защото се срещам с други млади хора от църквата, т.е. това, което ми харесва, е възможността за

Чернатица 2010

Летните лагери навършиха 10 години

общуване. Как иначе ще се зародят приятелствата? В местните църкви няма толкова младежи, особено на по-малките места. След това самата програма, говорителите, дискусиите... Даже си мисля (макар да звучи малко пресилено), че младите хора са в църквата и заради лагерите. За една определена възраст, когато приятелите и средата, са особено важни, това непременно се оказва фактор.

По време на лагери винаги има работа в група. Мислиш ли, че това е полезно и не се е изчерпало като форма?

Трудно ще трябва да разговарям с някого просто така, а работата в група подпомага хората да се отпуснат, да изградят доверие и да се създаде атмосфера на непосредствено общуване. Когато правиш нещо заедно с други хора, се сближаваш с тях...

С какво си спомняш Младежкия лагер 2000?

Бил съм на 13 години. Майка ми и баща ми бяха от организаторите. Голямата палатка беше истинска атракция. Спомням си, че се запознах с Корадо. Почувствах го като човек с южняшка кръв, изключително приятелски настроен.

Михаил Маринов (един от членовете на младежкия екип през годините)

Какво ти е мнението за палатковите лагери?

Полезно е да има лагери. Самият факт, че идват младежи от всички

краища на България и че всяка година идват със стотици, показва, че има нужда от тях. Това е едно от най-важните неща - събирането на много младежи от църквата на едно място. Виждаш си приятелите, можеш да си поговориш с тях. За много хора това е единствената почивка и разнообразие в годината.

Мисля, че още повече трябва да се

Кратка история на лагерите за младежи от 20 до 35-годишни

2000 г. - „Христос - място за всеки“ - местност Узана
 2001 г. - х. „Тъжа“ - „Поemi живота“
 2002 г. - х. „Семково“ - „Вдъхновени от миналото, устремени към бъдещето“ и лагер за 16 до 20-годишни.
 2003 г. - общи регионални лагери - х. „Узана“
 2004 г. - х. „Семково“ - „Елѝн Уайт в 21-то столетие - един християнски прочит“ и лагер за 16 до 20-годишни
 2005 г. - „И ти можеш“, х. „Панагюрски колони“ и лагер за 16 до 20-годишни
 2006 г. - „Измери живота“, х. „Гургулица“ и лагер за 16 до 20-годишни
 2007 г. - „Над всичко“ х. „Гургулица“
 2008 г. - „Розовски вриз, младежки лагер и семеен лагер“
 2009 г. - „Преобразени в Христос“, х. „Гургулица“
 2010 г. - „Страната на вярата“, х. „Чернатица“

наблегне на възможностите хората наистина да общуват свободно, да имат повече свободно време. Няма нужда от пренатоварена програма.

Сияна Миланова, 20 г.

Защо ти харесва да ходиш на младежки лагер?

теснявах да взимам участие в групите, в които бях разпределяна на лагерите. Но с течение на времето сама се убедих, че работата в определен кръг от хора ми помага - както емоционално, така и физически, практически и духовно. Истина е, че в група се раждат хубавите идеи, в група се забавляваш по-добре, отколкото сам. В група се научаваш на работа в екип, на помощ, търпение, прошка...

Благодаря на Младежкия отдел за нещата, които правят за нас. Лагерите, младежките съботи, конференциите. Всичко това изисква време, което те отделят, за да прекарваме ние хубаво време заедно. Благодаря и на Бог, Който е Вдъхновителят и Най-добрият ни Приятел.

Иван Мирчев Николов - ръководител на Младежки отдел към СИАСД

Кои са най-големите предизвикателства, свързани с лагерите?

Има няколко големи предизвикателства. Намиране на подходящо място, което да отговаря на следните изисквания - подходяща надморска височина - около и над 1000 метра, за да се избегнат опасните летни жеги, поляни, гори, подходящи за разполагане на палатковия лагер и цялата му инфраструктура, достатъчно количество вода за около 200 души и ползване на електрически ток. Напоследък се чувства нуждата от по-добри условия в хижа или хотел наблизо, което го момента не е било приоритет.

Друго предизвикателство е съставянето и осъществяването на програмата. Чрез нея трябва да мотивираме участниците да се включат активно в различните дейности на лагера. Тя трябва да балансира между духовни, спортни и развлекателни занимания, туризъм и свободно време.

Най-голямото предизвикателство е смесването на различни възрастови групи, тъй като техните интереси и нужди са различни и трудно могат

Семково 2004

От десет години ходя на лагери. Не съм пропускала нито едно лято. В началото ходих на изследователски, след това на младежки и на различни обучения.

Лагерите много се промениха през годините. В началото бяхме разделени на области, географски, а не на възрасти. Това разделение на възрастови групи има и предимства, и недостатъци.

Като цяло ми харесва атмосферата. Благодарение на лагерите мога да се видя с приятели от цялата страна. Харесват ми гостите говорители - с тях можем да разглеждаме една тема в продължение на цяла седмица, а не набързо. Обичам да пеem на Бога заедно с групата за хваление. А когато съм сред природата, осъзнавам по-ясно нещата от живота. Тя ми дава нещо, което не мога да получа другаде. В града забравяме важните неща, лагерите ни ги припомнят.

Когато бях по-малка, много се при-

да бъдат посрещнати чрез общи дейности.

Дисциплината по време на лагерите е също едно голямо предизвикателство. Обикновено всеки лагер има своите правила, които са свързани със съблюдането на християнските ценности и спазване режима на лагера. Ръководителите не могат да следят всяко действие на младите и понякога се получава напрежение, когато отделни лица нарушават установените правила. Ние разчитаме на доброто възпитание, което младежите получават в семействата си и местните църкви. Тук отново трябва да подчертая, че смесването на различни възрастови групи (тази на по-малките от 16 до 20-годишните) и на по-големите (от 20-35-годишните) създава трудности в контрола и спазването на дисциплината.

Най-вълнуващото преживяване на лагерите е кръщенето на млади хора, каквото има всяка година. ХМ